

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 590/2016-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obce Čakany, Čakany 115, [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátskou kanceláriou Kolíková & Partners, s. r. o., Radvanská 21, Bratislava, za ktorú koná advokát Mgr. Lukáš Opett, PhD., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 44 ods. 1, 2 a 4, čl. 45, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 44/2014 z 18. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obce Čakany, [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. apríla 2016 doručená sťažnosť obce Čakany (ďalej aj „sťažovateľka v 1. rade“), [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľka v 2. rade“) a [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľ

v 3. rade“, spolu aj „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 44 ods. 1, 2 a 4, čl. 45, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 44/2014 z 18. novembra 2015 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovatelia boli (spolu s ďalšími osobami, ktoré sťažnosť nepodali) v procesnom postavení žalobcov účastníkmi konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Hlavného banského úradu č.1414-2140/2010 z 10. novembra 2010 (ďalej aj „rozhodnutie hlavného banského úradu“), ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Obvodného banského úradu v Bratislave č. 93-2505/2010 z 13. septembra 2010 (ďalej aj „rozhodnutie obvodného banského úradu“), ktorým bola povolená právnickej osobe [REDAKOVANÉ] (v priebehu konania došlo k zmene obchodného mena na [REDAKOVANÉ], ďalej aj „banská spoločnosť“) zmena č. 1 dobývania ložiska nevyhradeného nerastu – štrkopieskov v kat. úz. Čakany v tom, že dobývanie tohto ložiska nevyhradeného nerastu – štrkopieskov sa povoľuje aj na ďalšom pozemku o výmere približne 18 hektárov v kat. úz. Čakany. Do povolenia zmeny pritom bola povolená ťažba na vedľajšom pozemku o výmere približne 5 hektárov.

3. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) ako prvostupňový správny súd rozsudkom sp. zn. 14 S 3/2011 z 28. novembra 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozhodol tak, že (i) zastavil konanie o žalobe sťažovateľov v 2. a 3. rade (rovnako bolo konanie zastavené aj vo vzťahu k ostatným žalobcom s výnimkou obce Čakany), a (ii) podľa § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku zrušil rozhodnutie hlavného banského úradu a rozhodnutie obvodného banského úradu a vec vrátil na ďalšie konanie. Na odvolanie žalovaného, banskej spoločnosti a ostatných žalobcov (vrátane sťažovateľov v 2. a 3. rade), o veci rozhodoval najvyšší súd, ktorý rozsudkom napadnutým touto sťažnosťou rozsudok krajského súdu (i) vo výroku o zastavení konania potvrdil a (ii) vo výroku, ktorým boli rozhodnutia hlavného banského úradu a obvodného banského

úradu zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie, rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol.

4. Sťažovatelia v sťažnosti rozsiahlo popisujú priebeh označeného správneho konania a súdneho preskúmvacieho konania, pričom podstatu sťažnostnej argumentácie vyjadrili takto:

„Kľúčovou otázkou pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia hlavného banského úradu a jemu predchádzajúceho rozhodnutia obvodného banského úradu bolo posúdenie existencie predbežnej otázky v súvislosti s vtedy prebiehajúcim prieskumom zákonnosti územného rozhodnutia Krajského stavebného úradu Trnava. Jedná sa o rozhodnutie, ktoré podmieňuje možnosť povolenia zmeny č. 1, o ktoré sa banská spoločnosť snažila v predmetnom konaní...

Je teda zrejmé, že ak sa pre správne konanie o povolení zmeny č. 1 stalo kľúčovou otázkou súdne vyhodnotenie zákonnosti iného rozhodnutia správneho orgánu (územného rozhodnutia) podmieňujúceho vydanie rozhodnutia vo veci samej o povolení zmeny č. 1, jedná sa o predbežnú otázku v zmysle správneho poriadku (takýmto konaním bolo práve konanie o súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia Krajského stavebného úradu Trnava prebiehajúce pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 1 S 115/2013 a neskôr pred Najvyšším súdom SR pod sp. zn. 2 Sžo 49/2014)...

Inými slovami povedané, v čase keď prebiehalo konanie o povolenie zmeny č. 1 bolo predchádzajúce územné rozhodnutie predmetom súdneho prieskumu...

Krajský súd sa s týmito námietkami plne stotožnil, na základe čoho zrušil rozhodnutia hlavného banského úradu obvodného banského úradu a vec im vrátil na ďalšie konanie.

Rozsudkom najvyššieho súdu bol popretý vyššie uvedený právny názor a to bez bližšieho zrozumiteľného odôvodnenia..., pričom najvyšší súd poukázal na nasledovné štyri okolnosti:

(i) prebiehajúci súdny prieskum územného rozhodnutia nedáva zákonný dôvod na prerušenie konania o povolenie zmeny č. 1...

(ii) zrušujúci rozsudok v súdnom prieskume územného rozhodnutia by mohol ovplyvniť konanie o povolení zmeny č. 1

(iii) správny poriadok má dostatok procesných nástrojov na vyriešenie sporných otázok, ktoré by vznikli zrušujúcim rozsudkom

(iv) žaloba o súdny prieskum územného rozhodnutia bola zamietnutá právoplatným spôsobom, čo bolo známe až v čase rozsudku najvyššieho súdu...

Tvrdenia (i) a (ii) sú podľa nášho názoru v logickom protiklade... v súvislosti s argumentom v bode (iii) najvyšší súd nehovorí akých a už vôbec sa nezaoberá ich efektivitou a účinnosťou. Napokon najvyšší súd zmieňuje, že žaloba proti územnému rozhodnutiu bola právoplatne zamietnutá, k čomu však nedáva žiaden komentár, ale nič iného z tohto nemôže vyplývať ako to, že tým fakticky potvrdzuje, že pôvodne správne orgány vlastne rozhodli zákonne, keď konanie o povolenie zmeny č. 1 z dôvodu bežiacieho súdneho prieskumu územného rozhodnutia neprerušili, lebo ako sa teraz ukázalo, žaloba bola zamietnutá... Navyše v súčasnosti prebieha konanie pred ústavným súdom vo veci ústavnosti súdneho prieskumu územného rozhodnutia....

Najvyšší súd sa nevysporiadal s povahou predbežnej otázky, neuviedol prečo by otázku nastolenú v predmetnom spore nebolo možné považovať za predbežnú otázku, pričom sa nevysporiadal ani so skutočnosťou, prečo Hlavný banský úrad a Obvodný banský úrad nemali prerušiť konanie, hoci im tak správny poriadok ukladá.“

5. V rámci ďalšej argumentácie sťažovateľka v 1. rade najvyššiemu súdu vytýka, že nevychádzal zo skutkového stavu, ktorý tu bol v čase rozhodovania správnych orgánov, ale vzal do úvahy plynutie času, a to len na jej úkor, z čoho vyvodzuje zásah do práva na rovnosť účastníkov v konaní a práva na spravodlivé súdne konanie, keďže vo vzťahu k banskej spoločnosti plynutie času do úvahy nebral. V tomto smere sťažovateľka nekonkrétne namieta neaktuálnosť podkladov, ktoré mala banská spoločnosť predložiť správnym úradom. Sťažovateľka v 1. rade namieta aj zásah do jej práva na priaznivé životné prostredie, kde na jednej strane uznáva, že obec nie je nositeľom tohto práva, na strane druhej tvrdí, že je jej zverená povinnosť chrániť životné prostredie jej obyvateľov.

6. Sťažovatelia v 2. a 3. rade namietajú porušenie svojich označených práv v dvoch súvislostiach:

(i) v prvom rade namietajú, že konanie o ich žalobe bolo rozsudkom krajského súdu v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu zastavené, na čo podľa ich názoru nebol zákonný dôvod. Zrušenia rozhodnutia hlavného banského úradu a obvodného banského úradu sa pritom domáhali aj z dôvodu, že správne orgány s nimi ako s účastníkmi nekonali, hoci s nimi konať mali. Poukazujú na to, že v žalobe konkrétnymi okolnosťami odôvodnili ich legitímáciu na podanie žaloby, a preto neboli dôvody na záver správnych súdov, že ide o nekonkretizované a všeobecné tvrdenia, ktoré nie sú spôsobilé ukrátiť žalobcov na ich právach, a že neboli konkretizované práva, na ktorých im mala byť spôsobená ujma,

(ii) v druhom rade namietajú zásah do svojho práva na priaznivé životné prostredie a práva na informácie o životnom prostredí, ktorý mal nastať de facto znemožnením, aby sa vôbec informovali o stave správnych konaní, ktoré prakticky zasahujú do ich práv a právom chránených záujmov. V tejto súvislosti sú toho názoru, že mali byť účastníkmi nielen súdneho, ale aj správneho konania.

7. V petite sťažnosti sťažovateľka v 1. rade navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené jej práva podľa čl. 44 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy. Sťažovatelia v 2. a 3. rade navrhujú, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené ich práva podľa čl. 44 ods. 1, 2 a 4, čl. 45, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy. Sťažovatelia v 1. až 3. rade zhodne navrhujú, aby ústavný súd rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Požadujú taktiež priznanie náhrady trov konania a sťažovatelia v 2. a 3. rade aj primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 500 € pre každého.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 44 ods. 1 ústavy každý má právo na priaznivé životné prostredie.

Podľa čl. 44 ods. 2 ústavy každý je povinný chrániť a zveľaďovať životné prostredie a kultúrne dedičstvo.

Podľa čl. 44 ods. 4 ústavy štát dbá o šetrné využívanie prírodných zdrojov, o ekologickú rovnováhu a o účinnú starostlivosť o životné prostredie a zabezpečuje ochranu určeným druhom voľne rastúcich rastlín a voľne žijúcich živočíchov.

Podľa čl. 45 ústavy každý má právo na včasné a úplné informácie o stave životného prostredia a o príčinách a následkoch tohto stavu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

11. Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

12. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne

odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Uvedené rovnako platí aj pre namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy totiž ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

13. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako ESLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

14. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia rozsudku

najvyššieho súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Najvyšší súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

«Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 14S/3/2011-355 z 28. novembra 2013 zastavil podľa § 250d ods. 3 OSP konanie o žalobe, podanej žalobcami v 2/ až 10/ rade pre nedostatok vecnej aktívnej legitímácie, resp. nenaplnenia zákonnej požiadavky obsahu žalobného návrhu v zmysle § 249 OSP, keď žaloba obsahovala iba všeobecné tvrdenia a neboli preukázané ani tvrdené konkrétne skutočnosti, z ktorých by bolo vyvodené porušenie zákona vo vzťahu ku konkrétnym právam uvedených účastníkov. Okrem toho krajský súd vyslovil názor, že v prípade niektorých žalobcov je viazaný právoplatnými rozsudkami, ktorými boli zamietnuté žaloby proti rozhodnutiam Hlavného banského úradu o nepriznaní postavenia účastníka správneho konania.

Ďalším výrokom uvedeného rozsudku krajský súd rozhodnutie Hlavného banského úradu... a rozhodnutie Obvodného banského úradu... zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP a vec vrátil správnomu orgánu na ďalšie konanie. Za zásadný a jediný relevantný dôvod zrušenia uvedených rozhodnutí správnych orgánov považoval námietku (v žalobe) nezohľadnenia správnomu orgánu známej skutočnosti, že prebieha súdny prieskum rozhodnutia o využití územia vo veci sp. zn. 1S 115/2013 Krajského súdu v Bratislave, ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti právoplatného rozhodnutia Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR zo dňa 04.02.2013, č. 17170/2012/SV-44795, ktorým bolo zamietnuté odvolanie Obce Čakany a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Krajského stavebného úradu Trnava č. KSÚ-OSP-00419/2009/Gi zo dňa 03.06.2009 o využití územia „Ťažba štrkopieskov - rozšírenie ťažobnej plochy“ pre navrhovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] Krajský súd poukázal na to, že podľa jeho názoru predčasné uplatnenie kompetencie rozhodovať o povolení Zmeny č. 1 dobývacieho územia bez zohľadnenia možnosti zrušenia právoplatného rozhodnutia o využití územia súdom by mohlo viesť k zmätočnej situácii, keď by bola povolená ťažba na území, ktorého využitie na účely ťažby by nebolo povolené. Ostatné tvrdenia žaloby, týkajúce sa okruhu účastníkov konania, zistenia skutočného stavu veci, že žalovanému nie je známy obsah administratívneho spisu, nezrovnalosti pri uvádzaní dátumu, resp. obsahu podaní, v ktorých bolo poukazované na súdny prieskum územného rozhodnutia a vyhodnotenie týchto nezrovnalostí banskými

úradmi, nepovažoval krajský súd za dôvodné, resp. schopné spôsobiť nezákonnosť napadnutého rozhodnutia....

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP). Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, teda najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách citovaného ustanovenia § 244 ods. 1 OSP súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia...

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vyporiadal s tvrdeniami žaloby, ktoré sa týkali nekonania so žalobcami 2/ až 10/ ako s účastníkmi konania, nezistenia skutočného stavu veci, že žalovanému nie je známy obsah administratívneho spisu. S jeho dôvodmi, ktoré sa týkali uvedených tvrdení žaloby sa najvyšší súd stotožnil a preto ich nebude opakovať.

Pokiaľ ide o dôvod, z ktorého došlo ku zrušeniu rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP (že rozhodnutie správnych orgánov vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci) a vec bola správnemu orgánu vrátená na ďalšie konanie, s týmto dôvodom sa najvyšší súd nestotožnil. Skutočnosť, že prebieha súdny prieskum rozhodnutia o využití územia vo veci sp. zn. 1S 115/2013 Krajského súdu v Bratislave, ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti právoplatného rozhodnutia Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR zo dňa 04.02.2013, č. 17170/2012/SV-44795, ktorým bolo zamietnuté odvolanie Obce Čakany a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Krajského stavebného úradu Trnava č. KSÚ-OSP-00419/2009/Gi zo dňa 03.06.2009 o využití územia „Ťažba štrkopieskov - rozšírenie ťažobnej plochy“ pre navrhovateľa [REDAKOVANÉ] nedáva zákonný dôvod na prerušenie konania podľa § 29 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správneho poriadku), ako na to správne poukázal v odvolaní žalovaný správny orgán a účastník konania [REDAKOVANÉ] Je

síce pravdou, že zrušujúci rozsudok v súdnom preskúmvacom konaní, ktoré sa týkalo rozhodnutia o využití územia (kde ako stavebný orgán prvého stupňa rozhodoval Krajský stavebný úrad v Trnave a o odvolaní rozhodlo Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR), by mohol ovplyvniť konanie v danej veci, správny poriadok však má dostatok procesných nástrojov na vyriešenie sporných otázok, ktoré by takým rozhodnutím vznikli. V danom štádiu konania však Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/49/2014 zo dňa 28.09.2015 bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 115/2013-121 z 03.04.2014, ktorým bola zamietnutá žaloba, ktorou sa žalobca Obec Čakany domáhal zrušenia rozhodnutia o využití územia.

Za uvedeného skutkového a právneho stavu veci bolo potrebné napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie Hlavného banského úradu Banská Štiavnica č. 1414-2140/2010 zo dňa 10.11.2010 a rozhodnutie Obvodného banského úradu v Bratislave č. 93-2505/2010 zo dňa 13.09.2010 zrušené podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP a vec bola vrátená správnenému orgánu na ďalšie konanie podľa § 220 v spojení s § 250ja ods. 4 druhá veta OSP zmeniť a žalobu zamietnuť. Napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu.

Výrok rozsudku, ktorým krajský súd konanie o žalobe podanej žalobcami 2/ až 10/ zastavil, najvyšší súd potvrdil ako vecne správny. V tejto časti sa najvyšší súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 a 2 a § 250ja ods. 4 druhá veta OSP).»

Kedže sa v otázke zastavenia konania o žalobe sťažovateľov v 2. a 3. rade (ako aj ďalších žalobcov s výnimkou obce Čakany) najvyšší súd stotožnil so závermi krajského súdu, ústavný súd sa oboznámil aj s relevantnou časťou odôvodnenia jeho rozsudku:

„Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie predchádzajúce jeho vydaniu postupom v zmysle Druhej časti O.s.p. v rozsahu žalobných dôvodov uvedených vo včas podanej žalobe a dospel k záveru, že v prvom rade je dôvodné zastaviť postupom v zmysle § 250d ods. 3 O.s.p. konanie o žalobe podanej žalobcami v 2/- 10/ rade pre nedostatok vecnej aktívnej legitímácie, resp. nenaplnenia zákonnej požiadavky obsahu žalobného návrhu v zmysle § 249 O.s.p.. V zmysle ustálenej judikatúry je nutné požadovať

od žalobcu ako subjektu, ktorý sa domáha ochrany svojich individuálnych práv, uvedenie konkrétnych tvrdení o ukrátení na jeho právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Žaloba obsahovala iba všeobecné tvrdenia, neboli preukázané ani tvrdené konkrétne skutočnosti, z ktorých je vyvodzované vo vzťahu k ich konkrétnym právam porušenie zákona. Tu treba zdôrazniť, že súd je viazaný rozsahom žalobných dôvodov, tieto za žalobcu nevyhľadáva. Okrem toho súd zastáva názor, že v prípade žalobcov [REDAKOVANÉ] je viazaný právoplatnými rozsudkami v konaniach 14 S/30/2010, 14 S/105/2010 a 23 S/20/2010, ktorými boli zamietnuté žaloby proti rozhodnutiam hlavného banského úradu o nepriznaní postavenia účastníka správneho konania.

Krajský súd je viazaný vyslovenými právnymi názormi NS SR v rozhodnutiach, ktorými boli skončené konania ohľadne žalôb na preskúmanie rozhodnutí o nepriznaní postavenia účastníkov správneho konania a naplnenie zákonnej podmienky preukázania konkrétnej ujmy na právach žalobcov v konaní 14 S/3/2011 môže skúmať len v intenciách tejto žaloby. Ohľadne žalobcov 2/-10/ súd preto skonštatoval dôvody na zastavenie konania pre nepreukázanie dôvodov zakladajúcich procesnú legitimitáciu na podanie žaloby. Žalobné dôvody uvedené v žalobnom návrhu vo veci 14 S/3/2011 týkajúce sa týchto konkrétnych osôb sú všeobecné, nekonkrétne. Poukazy na to, že sa jedná o osoby bývajúce v obci, ktorých vlastnícke práva k pozemkom a stavbám, môžu byť dotknuté negatívnymi vplyvmi, resp., že obchodné aktivity developera [REDAKOVANÉ] by mohli byť dotknuté, ani poukaz na závažnosť námietok, ktoré by žalobcovia vzniesli v konaní, pokiaľ by s nimi správny orgán konal, nepovažuje súd za spôsobilé žalobné dôvody.

Čo sa týka žalobných dôvodov vo vzťahu k žalobcovi 1/, súd nekonanie so žalobcami 2/ až 10/ nepovažuje za postup, ktorým by mohlo dôjsť k ujme na nekonkretizovaných právach žalobcu 1/, zrejme ako obce, v ktorej žalobcovia 2/ až 9/ bývajú, resp. žalobca 10/ podniká. Rovnaký názor má súd na námietku nesprávnosti postupu pri zisťovaní účastníkov v banskom povoľovacom konaní. K ujme na právach žalobcu 1/ ako účastníka správneho konania preukázateľne nedošlo.“

15. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad

a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne aj tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Ústavný súd sa však v tomto ohľade stotožňuje s najvyšším súdom prezentovaným právnym názorom, podľa ktorého súdny prieskum inak právoplatného územného rozhodnutia nie je dôvodom na to, aby správny súd zrušil iné správne rozhodnutia (rozhodnutie hlavného banského úradu a obvodného stavebného úradu), ktoré nadobudli právoplatnosť. Osobitne podstatnou skutočnosťou pritom je, že sťažovatelia v sťažnosti doručenej ústavnému súdu v podstate nepoukázali na iné vecné dôvody nezákonnosti preskúmaných rozhodnutí hlavného banského úradu a obvodného stavebného úradu, okrem ich tvrdenia, že tieto orgány mali s rozhodovaním o povolení zmeny č. 1 dobývania ložiska nevyhradeného nerastu – štrkopieskov v kat. úz. Čakany čakať na výsledky súdneho prieskumu zákonnosti iného správneho rozhodnutia – územného rozhodnutia, ktoré bolo podmienkou vydania rozhodnutia o povolení zmeny č. 1.

17. Nemožno sa pritom stotožniť ani s názorom sťažovateľov, že plynutie času bolo zohľadnené v ich neprospech. Sťažovatelia v sťažnosti nepriamo predkladajú ústavnému súdu názor, že najvyšší súd mal potvrdiť zrušujúci výrok rozsudku krajského súdu a výrok o vrátení veci na ďalšie konanie správnym orgánom, a to za situácie, keď jediný krajským súdom vzhliadnutý dôvod na takéto rozhodnutie (súdny prieskum územného rozhodnutia) odpadol, keďže v čase rozhodovania najvyššieho súdu (i) územné rozhodnutie bolo

právoplatné a (ii) žaloba o súdny prieskum územného rozhodnutia a potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu bola právoplatne zamietnutá. V tejto súvislosti ústavný súd len dopĺňa, že sťažnosť sťažovateľky v 1. rade proti rozsudku najvyššieho súdu vo veci súdneho prieskumu územného rozhodnutia sp. zn. 2 Sžo 49/2014 z 28. septembra 2015 bola ako zjavne neopodstatnená odmietnutá uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 292/2016 z 11. mája 2016. Pokiaľ preto sťažovateľka v 1. rade v sťažnosti doručenej ústavnému súdu neuvádza iné dôvody na zrušenie preskúmaných rozhodnutí hlavného banského úradu a obvodného stavebného úradu ako nezákonných, jej sťažnosť sa javí ako zjavne účelová.

18. Ústavný súd a rovnako aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej konštantnej judikatúre opakovane zdôraznili, že ústava, ako aj dohovor chránia nie teoretické a iluzórne práva sťažovateľov, ale práva konkrétne a účinné, teda práva, ktorých sa dá reálne domáhať, a nie práva, ktoré majú v praxi iba iluzórnu povahu a iluzórne účinky (porovnaj napr. I. ÚS 5/02, I. ÚS 350/08, I. ÚS 255/2010). V praktickom význame však požadovaná ústavno-súdna ochrana sťažovateľke v 1. rade nemohla priniesť žiadny reálny úžitok, keďže ňou tvrdené dôvody nezákonnosti rozhodnutí hlavného banského úradu a obvodného stavebného úradu – aj keď by boli v čase pôvodného rozhodovania jestvovali – v súčasnosti zjavne odpadli.

19. K ďalším sťažnostným námietkam ústavný súd v stručnosti uvádza.

20. K arbitrárnosti rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že dôvody napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia.

21. Pokiaľ sťažovatelia hypoteticky uvažujú v rovine – čo ak by bolo územné rozhodnutie v rámci súdneho prieskumu zrušené? – ústavný súd v zhode s najvyšším súdom uvádza, že zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) obsahuje procesné nástroje umožňujúce zjednať nápravu. *In concreto* ide najmä o obnovu konania, kde v zmysle § 62 ods. 1 písm. b) Správneho poriadku platí, že konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania obnoví, ak rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak. Podľa § 62 ods. 2 Správneho poriadku pritom správny orgán nariadi obnovu konania z dôvodov uvedených v odseku 1, ak je na preskúmaní rozhodnutia všeobecný záujem. Na tomto mieste však ústavný súd musí opätovne – sledujúc reálnu, a nie iluzórnu ochranu práv – pripomenúť, že v čase rozhodovania najvyššieho súdu bolo územné rozhodnutie právoplatné a žaloba o jeho súdny prieskum bola tiež právoplatne zamietnutá.

22. K námietkam sťažovateľov v 2. rade a 3. rade, že sa nimi nekonalo a konanie o ich žalobe bolo zastavené, ústavný súd konštatuje, že z príloh pripojených k sťažnosti vyplýva, že vo vzťahu k žalobcom boli najskôr vydané rozhodnutia obvodného banského úradu a hlavného banského úradu o tom, že nie sú účastníkmi konania začatého na základe žiadosti banskej spoločnosti o povolenie zmeny č. 1 povoleného dobývacieho ložiska nevyhradeného nerastu. Následne viacerí žalobcovia (vrátane sťažovateľky v 2. rade) podali žaloby o preskúmanie rozhodnutí o nepriznaní postavenia účastníka konania. Niektorí zo žalobcov žaloby vzali späť, a teda konanie bolo zastavené (vrátane konania o žalobe sťažovateľky v 2. rade), niektorí zo žalobcov takéto žaloby nepodali (sťažovateľ v 3. rade), vo vzťahu k niektorým zo žalobcov boli ich žaloby právoplatne zamietnuté (napr. rozsudky krajského súdu sp. zn. 14 S 14/2010, sp. zn. 14 S 105/2010, sp. zn. 23 S 20/2010) a vo vzťahu k viacerým žalobcom bolo konanie najvyšším súdom zastavené s tým, že prieskumom zákonnosti nepriznania postavenia účastníka sa bude zaoberať súd v konaní vedenom pod sp. zn. 14 S 3/2011.

23. V tomto smere následne postupoval aj krajský súd, keď na jednej strane rešpektoval právoplatné rozhodnutia o súdnom prieskume zákonnosti nepriznania

postavenia účastníka, zároveň však vo vzťahu k sťažovateľom (ale aj ďalším žalobcom) meritórne preskúmal otázku ich legitímácie v konaní o súdnom prieskume napadnutých rozhodnutí hlavného banského úradu a obvodného banského úradu. Pokiaľ pritom dospel k záveru, že (i) na strane sťažovateľov v 2. a 3. rade (a ďalších žalobcov) absentuje splnenie zákonných predpokladov pre nadobudnutie statusu osôb aktívne vecne legitimovaných na podanie žaloby a zároveň (ii) zo žaloby nevyplývajú konkrétne tvrdenia o ukrátení sťažovateľov v 2. a 3. rade na ich subjektívnych právach a (iii) tento svoj názor riadne, konzistentne a preskúmateľne odôvodnil, (iv) a s jeho závermi sa postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP stotožnil najvyšší súd, ústavnému súdu neprislúcha tieto jeho závery revidovať, dopĺňať či inak rozvíjať.

24. Pokiaľ sťažovatelia namietajú aj zásah do práva na priaznivé životné prostredie a práva na informácie o životnom prostredí, ústavný súd uvádza, že ide o základné práva hmotnej povahy, ktorých sa možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia ústavy vykonávajú (čl. 51 ods. 1 ústavy). Z judikatúry ústavného súdu možno vyvodiť, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). V prípade sťažovateľov z tejto judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pokiaľ bola odmietnutá sťažnosť v časti samotného základného práva na súdnu ochranu, práva na rovnosť účastníkov v konaní a práva na spravodlivé súdne konanie, nemôže obstať ani v spojení s čl. 44 a čl. 45 ústavy. Uvedené je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotnoprávneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

25. Na strane druhej novšia judikatúra ústavného súdu už smeruje aj k posudzovaniu namietaného porušenia hmotných práv v rozhodnutí všeobecného súdu, a to aj bez toho, aby sťažovateľ musel namietat', že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavno-procesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (IV. ÚS 360/09, III. ÚS 196/08, II. ÚS 111/08, I. ÚS 131/09 a pod.). V súvislosti s tvrdným zásahom do označených práv však ústavný súd konštatuje, že v sťažnosti absentujú konkrétne skutočnosti, ktoré by indikovali možnú súvislosť medzi tvrdným zásahom do označených práv a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Jadro sťažnostných námietok je v tomto smere všeobecné, nekonkrétne a vágne. Ústavný súd však nie skutkovým súdom, ktorý by v tomto smere vykonával akékoľvek dokazovanie či zisťoval prípadné dopady rozhodnutia najvyššieho súdu vo sfére životného prostredia sťažovateľov. Pokiaľ však sťažovatelia v 2. a 3. rade namietajú porušenie práva na informácie o životnom prostredí, ústavný súd konštatuje, že ich účasť v konaní pred správnymi súdmi (bez ohľadu na skutočnosť, že konanie o ich žalobe bolo zastavené) im v plnom rozsahu zaručovalo právo na prístup k všetkým relevantným informáciám o dopadoch rozhodovania správnych orgánov a súdov na ich životné prostredie. Dôkazom tejto skutočnosti je napokon aj samotná sťažnosť, z ktorej vyplýva, že sťažovatelia mali prístup ku všetkým informáciám v rámci prebiehajúcich správnych a súdnych konaní. Preto aj v kontexte s ústavne akceptovateľným odôvodnením napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nemožno uvažovať o príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a označenými právami.

26. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je definovanie Slovenskej republiky ako zvrchovaného, demokratického a právneho štátu, ústavný súd v zhode so svojou ustálenou judikatúrou pripomína, že toto ustanovenie ústavy neobsahuje garanciu konkrétneho základného práva a slobody, ale je základným či všeobecným ustanovením. V nadväznosti na uvedené treba konštatovať, že v prípade sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody zakotveného v druhej hlave ústavy, prípadne práva zaručeného medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z uvedeného teda vyplýva, že porušenie iných článkov ústavy možno podaním individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietat' len v spojení s namietaným

porušením už konkrétneho označeného základného práva alebo slobody (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 300/06, III. ÚS 224/08). Keďže porušenie žiadneho základného práva zistené nebolo, nie je možné vysloviť ani záver o jeho porušení v spojení označeným základným ustanovením ústavy.

27. S prihliadnutím na ústavne akceptovateľnú odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ako aj vzhľadom na absenciu zistenia možného porušenia ďalších označených práv, ústavný súd sťažnosť v celosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Nezistil totiž možnosť porušenia označených práv sťažovateľov, ktorej realnosť by mohol bližšie posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

28. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľov (návrh na zrušenie rozsudku najvyššieho súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania, primerané finančné zadosťučinenie), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2016